

Óli Jacobsen

"KAREN" – EITT ÍKAST TIL OKKARA SKIPASØGU

John Lassen í Klaksvík skrivaði í síni tíð áhugaverdar frásagnir um skip og sjómenn. Ein av teimum var um skonnartina Karen.

John var sonur Johannes Lassen, sum var ein kendur sjómaður. Í Klaksvík varð hann kallaður amerikanarin.

John, sum var giftur við Onnu Gøthe, av Fløtti, í Norðragøtu, doyði fyri nøkrum árum síðani. John mintist so ógvuliga væl til. Ein av hansara frásøgnum var um skonnartina Karen.

John greiðir frá: Stuttligt tá ið pápin kom heim úr útlandum

Tá eg havi fingið fleiri fyrispurningar um skonnartina Karen úr Klaksvík, kundi eg hugsa mær at skriva nakrar endurminningar um hana.

Í bókini "Havið og vit I" eftir J. Símun Hansen, stendur:

"Undir krígunum 1914 –1918 fór dansk skonnart, Karen, á land í Leirvík. Í 1916 var hon út-afturtikin, gjørd í stand og fór árið eftir í langfarafarmasigling."

Mær er sagt, at Klávus Ras-mussen í Grótinum stílaði fyri at fáa hana útatur. Eg minnst nógv um Karen við tað, at pápi mín var stýrimaður við henni í farmasigling. Tí kom eg at umgangast hana nógv sum smádrongur. Eg minnst, at tá eg var heilt lítil, vóru teir í útisigling, og plagdu at koma heim um jóltíðir. Tá fekk eg altíð okkurt, sum hinir dreingirnir ikki áttu, so sum luftbyrsu, matrósklæðir og annað. Ein kassi av súreplum kom eisini í húsið, tað var ógvuliga for-kunnugt.

Hetta man hava verið ímillum 1920 og 1922. Síðani minnst eg Karina soleiðis, at hon lá, eins og hini skipini um veturin, og sigldi um summarið. Førn-ingurin var oftast kol úr Skotlandi og víður úr Noregi ella Svøríki.

Tað var ordan í

Har var ordan í, allir endar vóru væl og regluliga upp-gjørdir á rætta stað. Har var einki sum bar brá av "sum best

Karen var reidd út úr Klaksvík, sum vit síggja á hesum málningi. Hann er málaður av Magnu Auðunsson, dóttir Onnu og John Lassen.

bar til".

Kokkahús var á dekkinum við mastrina. Óla Jákup á Sel-heyggi var oftast kokkur. Hann var ein teirra, sum doyðu við "Ernestinu" í 1930. Annars vóru tað ofta ungir dreingir, sum komu við sum kokkar. Conrad Joensen skrivar, at hann hevði verið kokkur við Karen. Vatn-goymslan var á dekkinum. Tað var ein øgiliga stór tunna. Tað helt eg í hvussu er. Tunnan var ikki rund, sum aðrar tunnur. Hon var fýrhýrnt, men hornini vóru avrundað. Redningsbát-urin stóð ímillum mastrarnar, men bleiv fluttur, meðan teir lossaðu. Frammanfyri aftaru mastrina stóð spælið.

Tað var eitt vanligt spæl, eitt kast var hvørju megin. Tá tað var ein kolalast, var fólk úr landi í lastini. Stýrimaðurin var lúkumaður, báðir matrós-arnir vundu spælið. Á brúnni stóðu menn við trillubørum, sum tóku eitt mál hvør. Tær blivu so trillaðar niðan í kol-garðin, sum var sunnanfyri handilin.

Umframt redningsbátin, hevði Karen eina lítla jollu. Hon var fløt aftan og hevði eina ár at vrikka við. Tann kynsturin lærði eg ongantíð. Seinni høvdu teir ein páhangsmotor,

Skipið var jú eitt seglskip, so tað kundi bæði ganga skjótt og seint. Tá ið teir fóru av Klaksvík, frættu vit onki, fyrr enn teir fóru til dømis úr Leith. Tá kom fjarrit til reiðaríð. Tá vit so komu til handils fingur vit at vita, at teir vóru á veg. So mátti veður og vindur sær ráa.

"Vejrmelding fra Nordsøen"

Hetta var eitt skjal, sum telefonstøðin tók ímóti nakrar ferðir um vikuna. Henda veðurfrásøgn varð setti í talvuna, sum var úti í Klaksvík og seinni við gamla kirkjugarð. Tað plagdu vit at lesa. Vit plagdu at rokna við einari viku, áður vit fóru at vænta teir koma.

Einaferð minnst eg, at pápi kom mitt á nátt, vit høvdu ikki væntað hann tá. Her hevði verið blikalogn eina heila viku. Teir vóru komnir inn á fjørðin og duttu í stilli. Teir settu jolluna út, settu Niels í Horni á land undir háskúlanum í Føgrulið. So kom hann til gongu um hálsin oman til Gudda í Víkum, og so teir við Havfrúnna at sleipa teir inn.

Ringur túrur

Pápi mín tosaði sjáldan um

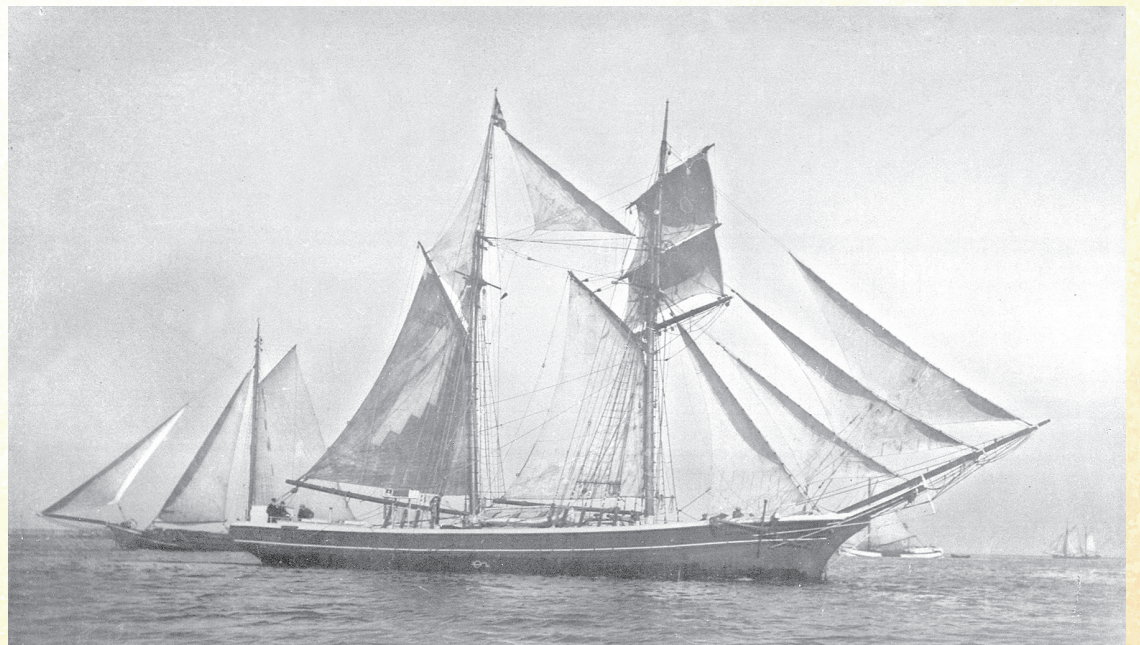
ringar túrar, honum dámdi best at siga frá skjótum og góðum túrum.

Hann greiddi frá einum túri, tað var tá ið teir vóru í útisigling. Teir lógu í København og ætlaðu at fara heim. Tá kom boð um, at teir skuldu fara ein túr afturat.

Poul Laksáfoss var við. Hann ætlaði sær at giftast, og bað tí lova sær heim við einum suðuroyaskipi, sum hevði motor. Men hvussu var ella ikki. Teir við Karen fingur góðan byr og vóru á Klaksvík áður enn Poul.

Bert ein ringan túr hoyrði eg hann onkuntíð tosa um, tá hann var vorðin gamal. Tá man ikki hava staðið væl til. Tað var ein túrur úr Leith til Føroyar. Tá teir sigldu norður við Skotlandi fall barometrið nógv. Allir vitar, teir sigldu framvið, høvdu veðurkúluna uppi, tað var ikki gott tekin.

Hann vildi sleppa at ankra upp undir Hetlandi, men skiparin vildi sleppa norður um. Teir komu í ódnarveður. Seglini skrædnaðu, og teir drivu til Norra. Her var eisini ódnarveður. Boð vóru send til Hetland. Har høvdu teir ikki verið, so vónirnar vóru ringar, tá fjarrit kom úr Norra. Soleiðis

Karen fyri fullum seglum